

Bibiana Ballbè

“Necessitem una mica de silenci”

Si el silenci tingués una imatge, aquesta seria la de la Bibiana Ballbè. Aquesta terrassenca riallera presenta des de fa més de 3 anys un dels programes estrella de la televisió catalana: "Silenci?". Tot i això, la seva carrera va començar a Alemanya.

Què hi feies a la televisió alemanya?

Doncs, resumint: vaig acabar la carrera, vaig demanar una beca per fer el projecte a Alemanya i me la van donar. Vaig estar allà fent-lo i un cop vaig acabar, vaig entrar de becària a la Viva (que seria com la MTV alemana). D'allà, em van agafar com a redactora i de redactora a presentadora durant cinc anys.

I no vas tenir problemes amb l'idioma?

Tot i que en sabia una mica, no estava gaire preparada. Però bé, de seguida em vaig fer un nucli d'amics alemanys i el vaig aprendre bastant ràpid. Les ganes de treballar a la VIVA també van fer que anés més ràpid perquè era una cosa que en el seu moment m'interessava. Quan tens un objectiu i se't posa una cosa al cap...

Després vas anar a parar al "Silenci?". Què té el programa que agrada tant?

Primer, és un dels primers programes que s'ha fet de tendències, però no d'una tendència pura i dura, sinó que ho barreja molt amb un format d'entreteniment. I segon, la fórmula cultura més entreteniment és una fórmula que funciona.

I per què "Silenci?"?

Per diferents motius. Primer, amb l'interrogant al final, ens preguntàvem si realment avui encara hi ha lloc per al silenci a la televisió, quan sembla que tot són crits i a qui crida més és a qui més s'escolta. Hi ha temps per reflexionar? D'altra banda, també es pot fer una altra lectura: hi ha molt soroll a nivell cultural. És a dir, artistes, il·lustradors, fotògrafs... hi ha com molt rebombori. Aquí també demanem un moment de silenci per reflexionar.

A la redacció, teniu moments de silenci?

Pocs, perquè som tots molt sorollosos! (riu)

Sou molta gent al programa?

Som pocs... debem ser uns deu.

I amb tanta poca gent, com us ho feu?

És difícil, però és una mica el secret perquè és un programa que el fem tot entre nosaltres, és a dir, el director també fa de redactor i si cal, fa de muntador, el realitzador, si cal, també pensa preguntes... És una mica la màgia del programa que traspassa la pantalla. És un programa fet entre amics i fet amb molt d'amor.

Alguns dels vostres reportatges són realment sorprenents. D'on els treieu?

Hi ha un tema de recerca a través d'Internet, revistes, televisió, etc. I després hi ha una altra opció i que és que tu, a vegades, quan entrevistes un personatge, ell mateix et remet a noms o llocs, que investigues i que acabes veient que tenen cabuda al programa.

Algun personatge difícil d'entrevistar?

En el seu moment va ser molt difícil fer els Strokes. Van ser setmanes i setmanes, mesos i mesos d'anar-hi al darrere i com tot, és més difícil, però també et fa més il·lusió. Ara de moment, el difícil és l'Spike Jones, que portem ja un parell d'anys al darrera.

També fas la secció d'"Impactes Visuals" a "El Club", de l'Albert Hom. T'agrada el format de magazine o prefereixes el "Silenci?"?

És que són formats totalment diferents. Una cosa és "Silenci?" on faig de presentadora estàndard i de guionista d'una temàtica que m'interessa molt com la fotografia, la moda, el cinema, etc. I l'altra, "El Club", on gaudeixo molt del registre que tinc perquè és molt més natural, molt més espontani i em permet crear a un altre nivell.

Tens algun altre projecte entre mans?

A Madrid també estic fent "Noche sin tregua" que es un late show on faig les col·laboracions de tendències. Un cop al mes vaig a Madrid i gravo les 3 o 4 col·laboracions.

Coneixent tant tipus de programa, quin seria l'ideal de la Bibiana Ballbè?

Ahh... (pensa) És que és difícil perquè ara estic fent tres coses que m'agraden molt. "Silenci?" m'apassiona pel contingut; "El Club" té el directe i em dona peu a crear una mini secció amb una part molt gran de creativitat, i "Noche sin tregua" és més gamberro, més desenfadat, és a les 12 de la nit i et permet treure la part més canyera. Potser seria un mix de les 3 coses.

Com que et deuen haver demanat mil cops una imatge de silenci, nosaltres et demanarem quin soroll et molesta més.

Un que em molesta bastant són els nens petits quan ploren. El meu instint maternal encara no ha sortit.

Per Anna Salarich Fotos: Ivan Giménez